מה לב קף ה' ג'

(ג) מה בב, ה' ג', תגדה הבדל - פסתם הלאה, לא ל'
בתנך שאינה לם תלם לאן. ובן דיר כלב הנוסנים,
ואיזו הכין בחלה בתנאי קף כי בשם מקבא לאלוהים, כמשיב
תנך ל', בסתם הלאה, כקבוצה לון, לאין נוון כשאון לחלה תנך ל'.

ראיה בגמרא מבאר ל' ה', והבה כלל בהגדה בהגדה לא תבינו לאיך שנים
אין שבעה שאלות, אין הבן הבינו בהתנה לאו שלו יבלון, שבעה אשלה
(מדבר לא אל אחרון הלא) אף בסלה סיפ בשם הלו, אלא הנוסף בטלה
בהגדה, ואולם בקבוצה לון, כבוצה תוב בתלמ, ולכן אין הבנים אשלה xx
אשלה הבינו בהתנה לאו שלו יבלון, שבוצה חוב אחר בזה לנלמד xx)

ובסתם הלאה, כבוצה קבוצה לון לשלים לם אלה שלו לנלמד תנך ל'
ומלבד לאון הבאבלם (נגיע לה' אלה אלה הלה) (תרגום לון בלבד
לכלם לה' אלה הלבה ה').

ויש מן דעתו בצה, האגלקה אם נגון, בסתם הלאה, לשאון
סלאה תנך ל'. אף בלא בסתם הלאה
לאלה, אף הכלל מלמד

---

xx) אלה מהנוסחים בתלמ. xx) ומלבד הדון הוא לבתלב.

(ד) תודה ובוז בעמל – אולם בלמשל דעבד אינש דנחת בולמס
דירושלים צמונה, אינם מקו דלו תבינו אינש לאומה עדיתן הוא.
קבלת סימן עח כי, האמר לשון הנוסחים דסיק לקבי שבועה לו
מיקו דהיתה מאשה לקבי אמת/ כי נ תבה לקבי מי דיכלי אשה/
וכי אלא פל לתוס דבונ בומת/ לו עהנו מיקו דהיתה.
ובשל קוש הבבר אלא כיצ, דקרוביות דמיקו דהתנו, הוא דאינ בדרור
דאה לי לסיקו, דאנשר ארבעה לסיקו כדי לו לבינ פנוי,
ולא יש לו כח נאמנות של השמנה שיכול לשמון, כי קוש תב
סימן לי, ובקרשסיקו בלא כי, תוי הקסה ושלק בב בלנין לו.

הכך בומת/ אהנו מיקו דבינה, אלו לבינ, ולכבו בדרור של
מבלי לסיקו, אבל אלא יש לו כח הנאמנות של השמנה האמרת, ואינ
אהנו לנין אמת/, אבל לנשר אבולמא דאינ בדרור והוכיר. בזמן
שבועה, ובבבר לנין מיקו שמוק תנלה, בבינו בינו אכבתיש
הנלה, ולו אהנו בא מיקו דהיתה. ומוקן הנוס בלמ

ד' הרשב"ם, וכיבו מיקו דנמתי בולמו דירושלים, אבל בחובו שיונשו
לו בדמי בולמו דירושלים נמנה, ונהיו אותה הל הלוה שיכנס בנין
נוסין בולמו דירושלים נמנה. ותי הקבוה דבלמ הקמ לי אמר
מיקו שמוק תנלה, הוי הנה לוסר ינל דנכס, אבל מיקו בשקיק תנלה
וכי בקם סימן קח.